

øvrigt del af riget er skønnet nødvendige. Dertil kommer et ønske om fortsat at kunne sikre de lokale grønlandske myndigheder indflydelse på dette område. Alkoholproblemer har siden begyndelsen af 1950'erne regelmæssigt været optaget til debat i landsråd og kommunalbestyrelser, og det findes rimeligt, at den grønlandske befolkning gennem sine folkevalgte organer i videst muligt omfang selv bidrager til løsningen af disse meget alvorlige sociale og menneskelige problemer.

Lovforslaget bygger for en stor del på bestemmelserne i kap. 3 og 5 i lov om restaurations- og hotelvirksomhed, men er i det omfang, det har været nødvendigt, tilpasset de særlige grønlandske forhold. Eksempelvis kan nævnes, at det i nævnte lov omhandlede landsbevillingsnævn er erstattet af Grønlands landsråd, hvilket er sket dels af administrative grunde, dels af hensyn til den hidtidige tradition for at alkoholspørgsmål i Grønland behandles af de folkevalgte organer. Endvidere bygger forslaget på bestemmelser, der hidtil har været fastsat i de særlige af ministeren for Grønland stadfæstede landsrådsvedtægter, som er udtryk for de lokale grønlandske myndigheders skøn over, hvad der findes påkrævet som foranstaltninger mod alkoholmisbruget.

Lovforslaget betyder en udvidelse i forhold til restaurations- og hotellovens bestemmelser, idet det i modsætning til denne også kræver bevilling til forhandling af stærke drikke fra butikker og lignende. Endvidere indebærer forslaget, at der skabes hjemmel til iværksættelse af rationeringsordninger.

Lovens administration påregnes ikke at ville medføre udgifter for det offentlige.

Til lovforslagets enkelte paragraffer bemærkes:

ad § 1.

Bestemmelsen bygger på princippet i § 11 i restaurations- og hotelloven, samt gældende praksis i Grønland.

Kompetencen til at meddele bevilling til udskænkning og forhandling af stærke drikke har hidtil ligget hos Grønlands landsråd, men landsrådet har ønsket, at den i fremtiden tillægges kommunalbestyrelserne.

ad § 2.

I henhold til næringsloven, således som den er sat i kraft i Grønland ved Handelsministeriets anordning af 12. november 1966, kræves der ikke næringsbrev til offentlige institutioners næringsvirksomhed.

Det skønnes ikke nødvendigt, at der gives bevilling til salg af stærke drikke fra statens butikker i

Grønland. Disse har heller ikke tidligere skullet have bevilling.

Ligeledes skønnes det unødvendigt, at servering fra statens hoteller, restauranter og kystskibe kræver bevilling.

Derimod bør bestemmelser om foranstaltninger imod spiritusmisbrug selvsagt følges af disse virksomheder ligesom bestemmelser om indretning af lokaler.

ad § 3.

Bestemmelsen har til formål at forhindre misbrug af skibenes restauranter.

ad § 4.

Svarer helt til restaurations- og hotellovens § 12. Den betyder imidlertid en lempelse i forhold til den hidtidige praksis i Grønland, hvorefter også øl med en vægtprocent på indtil 1 1/2 var omfattet af de gældende bestemmelser, jfr. den midlertidige landsrådsvedtægt af 18. november 1955 således som ændret ved landsrådsvedtægt af 10. januar 1957.

Landsrådets ædruelighedskommission foreslog imidlertid i sin delbetænkning i 1968, at grænsen blev forhøjet til en vægtprocent på 2 1/4, hvorved man ville opnå, at lyst øl blev undtaget fra bestemmelsen, hvilket måtte antages at modvirke hjemmebrygning.

ad § 5.

Bestemmelserne afviger fra princippet i restaurations- og hotelloven, idet det af praktiske administrative grunde er fundet mest hensigtsmæssigt, at der ikke sker en påtegning på selve næringsbrevet af alkoholbevillingen. Der kræves ikke gebyr for meddelelse af bevillingen, da det hidtil ikke har været almindelig praksis i Grønland at opkræve gebyr for bevillinger og lignende.

Grønlands landsråd har ønsket det fremhævet i lovtæksten, at en bevilling er knyttet til et bestemt lokale.

Tidsbegrænsningerne for bevillingerne svarer til de danske bestemmelser, jfr. § 11, stk. 1 i restaurations- og hotelloven.

Bestemmelsen i stk. 5 svarer til § 11, stk. 2 i restaurations- og hotelloven.

ad § 6.

Kravene til personer, der ønsker at få alkoholbevilling, svarer til kravene efter de danske bestemmelser, dog er bestemmelsen om at bevillingshavere ikke må modtage lån, indskud, kredit eller lignende af leverandører udeladt, idet alkoholiske drikkevarer kun kan indføres i Grønland af Den kgl. grønlandske Handel, jfr. § 4 i Ministeriet for Grønlands bekendtgørelse af 27. april 1967 om opkrævning af